

Snijeg

Pramen koji mu je pao na lice pri kihanju, rukom je prebacio iza uha. Karl se ledima snažno odupro o sjedalo automobila i dlanom obrisao nos. Žuto nebo posve se spustilo na zemlju, počeo je padati snijeg iako je tek bila sredina listopada. Karlu se počelo zijevati, otvorio je usta i s užitkom duboko udahnuo. Razvukao je usne i pokaza zube u ogledalu. Preporučili su mu izbjeljivanje. Njegov promet će se udvostručiti. Lijepom osmijehu ni laž se ne uzima za zlo, rekao je referent tijekom obuke, referent čije riječi su se kotrljale kroz zube boje bjelokosti. To je i on želio. On, Karl Müller, želio je reći: Kvalitetom do uspjeha. Otrcane fraze, neistine izrečene kroz biserni sjaj, izbijeljene laži.

Cesta se razvučenim zavojitim serpentinama dizala u planine, snježne pahuljice u sve su intenzivnijem kovitlacu udarale o vjetrobran, brisači su mu jedva uspijevali vidik držati otvorenim. K tomu je padao i mrak, cesta je bila samo neznatno osvjetljena, udaljenost između pojedinih svjetiljki bila je velika. Kad bi Karl prošao kraj jedne svjetiljke, ugledao bi golo, crno granje s komadićima snijega. Zatim je posve nestalo rasvjete. Karl je upalio duga svjetla no snijeg ih je gotovo posve progutao.

Dama iz turističkog ureda objasnila mu je preko telefona da je hotel smješten izvan mjesta. Ako mu ne smeta duga vožnja, preporuča obiteljski pansion smješten u mirnom predjelu okružen šumom i stoga u njemu odsjedaju turisti koji znaju cijeniti duge, nesmetane šetnje netaknutom prirodom.

Put ga je vodio sve više uzbrdo, Karl nije mogao reći koliko dugo se vozi. Činilo mu se da je već odavno izgubio osjećaj za prostor i vrijeme. Zvuk motora bio je

prigušen, zaurao bi samo kad bi uspon nakon zavoja bio previše strm. Motor bi povukao auto koji bi se potom polagano uspinjao.

Stigao je do točke gdje se cesta iznenada račvala. Karl se zaustavio uz rub ceste, upalio svjetlo u automobilu i pogledao kartu. No na karti nije bila ucrtana cesta, samo izlaz s autoceste prema mjestu. Karl je izašao iz vozila i odmah se našao usred fijuka vjetra. Naslonio se na strmu kosinu koja mu je pružala zaštitu jer je na tom mjestu prelazila u izbočinu. Ledenice debljine ruke visjele su sa stijena. Karl je pokušao otkriti koji put vodi do hotela no pogled mu je zatvarala još uvijek gusta snježna vijavica. Vratio se u auto, ostavio upaljen motor i htio krenuti i okušati svoju sreću. Tad je ugledao dvije pojave skrivene pod kapuljačama kako izlaze iz mraka. Polagano su se kretale kroz pobjesnjelu bjelinu. Karl je ručicom spustio prozor, ispružio ruku i viknuo: Molim vas! Koji put vodi prema hotelu...?!, a dotad su mu usta već bila puna snijega. No pojave nisu ni podigle pogled, stisnule su se jedna uz drugu, a potom je jedna ispružila ruku u jednom smjeru. Toliko su brzo iz vidokruga nestale u mraku prožetim snježnim vrtlozima da im Karl nije mogao viknuti ni hvala.

Put je u širokom i blagom luku vodio dalje u planine. Snijeg više nije padao toliko gusto tako da je Karl mogao isključiti brisače. Uskoro je kroz crno granje stabala ugledao blijesak svjetlosti jantarne boje, s još manje udaljenosti ocrtavali su se obrisi jedne zgrade. To mora da je hotel. Karl je tad prepoznao i natpis: Zimmer frei! Na parkiralištu je bio samo jedan automobil, po registarskim tablicama je zaključio da ne pripada hotelu. Karl je parkirao tik do njega, uzeo kaput sa suvozačkog sjedala, torbu za spise, izvadio putnu torbu iz prtljažnika i krenuo prema ulazu.

Morao je pozvoniti, vrata su bila zaključana. Potrajalo je dok ih je netko otvorio. Visoka, mršava djevojka u sivoj vunenoj majci pozdravila je Karla, grudi su joj

se jasno ocrtavale pod tkaninom. Njezina gusta kosa bila je ispletena u dvije čvrste pletenice koje su joj stršile s lijeve i desne strane.

U hodniku je Karla dočekala ugodna toplina i svjetlost. Jeste li dobro putovali?, pitala ga je djevojka. Karl je isprva htio ispričati kako na račvanju nije znao put, no ipak je samo potvrdno kimnuo. Djevojka ga je otpratila do recepcije, zamolila da pričeka i otišla. Iz pozadine je kratko potom u papučama i teškim koracima izašao visok, težak muškarac. Po obliku brade Karl je prepoznao da se radi o ocu djevojke, te se prisjetio kako je žena u turističkom uredu govorila o „obiteljskoj atmosferi“ kad mu je navela ime hotela. Hotelijer je stao iza pulta, uzeo picaljku iz stalka i pogledao Karla: Izvolite!, rekao je, a Karl mu je na to rekao svoje ime. Hotelijer je otvorio debelu knjigu, kaŹipstom pretraŹio stranicu, zaustavio se na jednom mjestu te knjigu gurnuo Karlu kako bi se mogao potpisati. Nakon toga je skinuo ključ s kuke i pruŹio ga Karlu preko pulta. Drugi kat, rekao je, desno odmah poslije staklenih vrata na početku hodnika. Podlaktio se na pult, rukama pridrŹao glavu i čekao da se Karl udalji.

Karl je uskim drvenim stepenicama stigao do drugog kata. Osjetio je oštar miris mokre vune. Skrenuo je u hodnik. Njegova soba bila je prva u hodniku kao što mu je opisao hotelijer. Mala ugodna prostorija u seoskom stilu. Kita svjeŹeg cvijeća stajala je na stoliću ispred prozora. Karl je spustio svoju putnu torbu kraj kreveta, torbu za spise, objesio kaput u ormar, izuo cipele i s uŹitkom se bacio na madrac koji je potvrdio svoju elastičnost. Ruke je prekriŹio iza glave i za trenutak zatvorio oči. Tad je netko pokucao na vrata. Karl se preplašio kao da ga je netko uhvatio pri nečemu zabranjenom. Da, izvolite!, viknuo je. Ušla je djevojka koja mu je malo prije otvorila vrata. Kad biste sutra Źeljeli doručkovati, gospodine Müller?, pitala je i srameŹljivo potisnula ramena prema naprijed kako bi na svome mršavom tijelu sakrila prevelike grude. Iznenada je poŹelio snaŹno

je povući za pletenice kao što je to uvijek činio kao dijete sve dok djevojčice ne bi počele plakati. Jedva se zaustavio i umjesto toga spustio ruke na koljena i rekao: Odgovaralo bi mi oko pola osam.

Bio je jedini gost kad se na večeru spustio u gostionicu. Iza šanka je stajala djevojka i krpom polirala čaše. Karl je sjeo za stol u uglu, spustio ruke na njega i ispružio noge. Mlada djevojka mu je prišla i uručila jelovnik. Jedno pivo molim, gospođice!, rekao je Karl, a djevojka se vratila do šanka. Niska, jedra žena s pregačom ušla je u prostoriju, zaustavila se kraj djevojke iza šanka i razmijenila nekoliko riječ s njom. Žena je pokretom glave pokazivala u Karlovom smjeru, na što je djevojka punu čašu piva stavila na pladanj i došla do njega. Spustila je čašu piva, nekoliko trenutaka ostala neodlučno stajati te poput štitnika pritisnula prazan pladanj uz svoje grudi. Spustila je pogled. Karl je isprva mislio da čeka na njegovu narudžbu i zato se požurio s čitanjem jelovnika. No tad je djevojka izvukla stolac i sjela k njemu za stol. Moja majka pita odgovara li vam soba?, rekla je tiho. Karl je uočio da majka gleda u njihovom smjeru. Jako! Jako mi odgovara!, odgovorio je djevojci i kimnuo glavom u majčinom smjeru. Recite, nastavio je Karl, zar život ovdje gore tijekom zime nije pomalo samotnan bez gostiju? Pokušao je uloviti djevojčin pogled. Ponekad je samotnan, odgovorila je djevojka, te dodala da je ipak on sad ovdje. Pogledala ga izravno u lice. Da, sad sam ja ovdje, uzvratio je Karl, i pogledao njezine oči koje uopće nisu bile lijepe, nego žućkaste kao da pati od problema s jetrom.

I otac im se u međuvremenu pridružio u gostionici, razmijenio nekoliko riječi sa suprugom i potom prišao Karlovom stolu. Jeste li se već odlučili, gospodine Müller? Karl je tijekom razgovora s djevojkom na to zaboravio. Žurno je prelistao jelovnik i odabrao prvo jelo na koje je naišao. Počeo se znojiti zbog zbunjenosti, podigao je pivsku čašu i pio u velikim gutljajima. Muškarac je stao iz šanka, uzeo krpku koju je njegova kći tu ostavila te počeo umjesto nje polirati

čaje. Pritom je stol za kojim je sjedio Karl držao na oku. Karl je nervozno prtljao s papirnatim obrubom oko staka čaje.

Životinjski svijet u ovim krajevima je raznolik..., iznenada je započela djevojka, uspravila se i isprila. No većina životinja se tijekom zime sakrije od hladnoće u jazbinama ili hrpama lišća..., puh primjerice ili puh orašar..., tad je pticama grabljivicama osobito teško doći do hrane, škanjcima i crvenkastim ejama..., i potom je nabrajala sve ono što joj je palo na pamet. Poput dresirane pudlice, pomislio je Karl i zurio u djevojčine grudi, te osjetio blagi vonj koji je dolazio iz pravca njegovih pazuha.

Da raspustim kosu?, pitala je djevojka i odmah zgrabila jednu pletenicu, skinula gumenu vrpcu i prstima rasplitala kosu. Istu stvar je učinila i s drugom, potom se malo protresla kako bi kosu, koja je bila bezbojna i bez sjaja, ravnomjerno raspodijelila.

Žena je donijela tanjur sa salatoma koji je spustila pred Karla. Nije mu se svidjela no posramljeno je na vilicu nabio nekoliko listova i gurnuo među usne dok mu je umak curio niz kuteve usana. Djevojka je sjedila šutke, igrala se prstenom na lijevoj ruci. Karl je žvačući kimnuo u smjeru prstena i pitao ima li zaručnika. Da, rekla je djevojka naglo, već imam zaručnika. On je šumar ovdje gore u šumi. Zbog toga znam sve ovo, osobito glede životinja. Moj zaručnik mi je sve točno objasnio. Ponekad me povede sa sobom na čeku pa promatramo srne i jelene, a zimi im jaslje punimo kestenjem ili kukuruzom ili sijenom...

Žena je došla s njegovim jelom i kćeri dobacila pogled na što je ona opet zašutjela. Dobar vam tek!, rekla je, ostala još neko vrijeme stajati za stolom te obrisala ruke o pregaču. Mora da ste jako gladni, rekla je djevojka nakon što je otišla majka i pogledala Karla koji je, kao i uvijek, brzo jeo. Karl je osjetio kako ga hvata žgaravica, no jeo je sve brže, želio je što prije napustiti gostionicu, šutljivu djevojku kraj sebe, roditelje koji su stalno gledali u njegovom smjeru.

Od napetosti ga je bolio vrat. Ustao je čim je pohlepno pojeo posljednji zalogaj, a i djevojka s njim. Karl je vidio kako je majka zlovoljno odmahнула rukom kao da kćeri želi narediti da ga zadrži. No Karl je samo otvorio usta, počeo zijevati i rekao: koliko je pospan, kako je jelo bilo dobro i zasitno, i kako sutra na njega čeka dug put. Potom je krenuo u hodnik kao da se boji da će ga netko slijediti, vratiti natrag zbog plesa ili kartanja.

Karl je u svojoj sobi shvatio da je doista pospan. Brzo se umio i htio još jedanput pregledati spise za naredni dan no ubrzo su mu se oči počele sklapati. Utrnuo je svjetlo i duboko se zavukao pod pokrivač. Nakon niti dvije minute čuo je korake u hodniku. Možda se radi o nekom gostu...?, pomislio je. No netko se zaustavio pred njegovim vratima. Karl je zadržao dah. Opet je bio posve budan. Tišina. Tišina. Potom su se koraci udaljavali, polako, tiho, kao na vrhovima nožnih prstiju nestajali su niz hodnik, stepenice, drvo je škripalo, sve dok ih Karl više nije mogao čuti.

Karl se sljedeće jutro probudio među plahtama mokrima od znoja. Gotovo da i nije spavao. Stalno se okretao po madracu jer se čitavu noć moglo čuti lupanje u zidu iza radijatora, udaranje metala o metal, stalno lupanje, u ritmu, kao u ritmu otkucaja srca, otkucaja hotelskog srca, a cijevi su bile mreža žila, krvnih žila koje su prolazile kroz zidine, i krv je u njima kolala, gusta poput meda. K tomu i stalno pucketanje drveta, sipljenje snijega koji je padao s krova, šum zahodskog kotlića. Ponekad bi Karl kratko utonuo u san i vidio djevojku s pletenicama kako se nagnje prema njemu sa svojim velikim grudima, posve blizu njegovom licu. Zatim bi se trgnuo od straha i mislio da opet čuje korake u hodniku. Ali čulo se samo stalno lupanje u zidu. Jedanput je ustao nakon takvog sna, naglo otvorio

krovni prozor kako bi ledeni zrak poput kose zarezao onaj u sobi. Snijeg pred njegovim prozorom nalikovao je alabasteru.

Karl nije doručkovao, samo je u hodu popio šalicu kave koju mu je pružila hotelijerova supruga. Djevojke nigdje nije bilo na vidiku. Ostavio joj je malu napojnicu na noćnom ormariću, bio je siguran da će djevojka odmah morati srediti sobu, a ona mu je jučer navečer ostavila cvijeće. Na recepciji je platio račun i izašao iz hotela.

Oblaci su se razmaknuli, snijeg je svjetlucao pod tamnoplavim nebom. Jedan sloj bjeline prekrivao je i Karlov automobil kraj kojega je još uvijek bilo parkirano ono drugo vozilo. S rukavom kaputa letimično je obrisao prozore. Karl je otvorio vrata s vozačke strane, bacio putnu torbu na zadnje sjedalo i sjeo u auto. Položio je aktovku na koljena i izvadio spise nad kojima je večer prije zaspao. Zatim je složio probne lijekove koje je kasnije u selu želio podijeliti liječničkim ordinacijama. Obožavao je taj posao. U ordinacijama je sve bilo tako lijepo blistavo, bijelo, higijenski. Kao i žene na recepciji. Pozdravljale su ga blještavo čistim osmijehom nakon što bi se predstavio: Karl Müller, razgovarali smo preko telefona! Njegov glas je govorio rečenice, a rečenice su bile zrak koji je pomicao svojim ustima. Njegov dah je bio zrak i vlaga. Žene je hvatala jeza dok je govorio, uočio bi to, osjetio bi to kad bi gledale za njim dok korača ordinacijom. U svojoj bijeloj odjeći djelovale su mu poput vrčeva sa svježim mlijekom, djevičanski, higijenski, čiste, previše čiste za njegove ruke koje su uvijek bile prljave. Njihova odjeća bila je poput latice ljiljana koja ih je obavijala u njihovoj nevinosti.

Ponekad, dok je u uredu sjedio za svojim radnim stolom, a njegovi prsti bili masni od listanja papira i nabrekli od tipkanja po tastaturi, morao je otići u umivaonicu kako bi očistio prste, temeljito do posljednje pore. Nije se obazirao na šaputanja, šaptanja koja su ga slijedila niz hodnik. U potiljku je osjećao kako gestikuliraju iza njegovih leđa. Tih dana je njegova koža bila prekrivena prljavštinom tako da svoje ruke nije mogao očistiti samo vodom i sapunom. Uzeo bi četkicu za nokte i trljao dugo i žestoko, toliko žestoko da bi koža bila ispucana i izranjavana kako se ni u najmanjoj pukotini ne bi mogla skriti prašina.

Karl je bacio letimičan pogled na lijekove, potom ih je sve vratio i stavio kovčežić na suvazačko sjedalo. Kad je pokušao pokrenuti vozilo, motor se nije upalio. Nekoliko puta. To je zbog hladnoće, potvrdio je Karl, hladnoće koja se tisućostruko zrcalila u snježnim kristalima pod suncem, toliko snažno da je zaslijepljen morao stisnuti oči jer je osjetio bol. Karl je spustio štitnik od sunca, duboko uzdahnuo i naposljetku izašao iz vozila i vratio se u hotel.

Kao što je činio po navici, hotelijer ga je dočekaao nalakćen na recepciji s glavom među rukama tako da je svojom pojavom ispunio čitav prostor za prijem. Pogledao je Karla kao da ga je očekivao. Ne mogu..., počeo je, upaliti auto. Možete li mi pozvati taksi...?! Naravno, upao mu je hotelijer u riječ. Odlijepio se od stola i otišao u stražnju sobu. Tamo je uzeo telefon i birao broj. Karl je vidio kako razgovara, no potom je uočio ženu u prolazu do kuhinje kako promatra supruga. Hotelijer je spustio slušalicu, namignuo supruzi i vratio se k recepciji. Nećete morati dugo čekati, rekao je Karlu i ponovno se nagnuo nad drveni recepcijski stol i nalaktio svojim debelim rukama. Žena je u međuvremenu nestala u stražnjim prostorijama. Karl je zahvalan kimnuo muškarcu i ponovno izašao kako bi, dok čeka, još jedanput provjerio automobil.

Svježi snijeg još je više bliještao pod suncem. Sunce je stajalo visoko. Karl se ljutio jer je svoje sunčane naočale zaboravio na ormariću kod kuće. Zaleđeni poklopac motora nije se dao otvoriti. Karl je opet sjeo u vozilo, zaklopio oči zbog zasljepljujuće svjetlosti. Kad je ponovno pogledao na sat, već je bilo prošlo pola sata. Karl je uočio da su oznake kraj ceste bile zatrpane pod snijegom te da ih se više nije moglo vidjeti. No taksiji sigurno često voze do hotela, pomislio je, vjerojatno su navikli na snijeg na ovoj visini, i s prikladno opremljenim vozilom... No budući da se ni nakon sat vremena nije pojavio taksu i da se Karl počeo smrzavati na hladnom sjedalu, odlučio je vratiti se u hotel i raspitati se još jedanput.

Nije bio iznenađen zbog spuštenih roleta na prozorima uzimajući u obzir zasljepljujuću svjetlost, no ulazna vrata bila su zaključana i nitko je nije otvorio niti nakon duže Karlove zvonjave. Kucao je na drvena vrata, dozivao, potom je šakom udarao po vratima. No nitko nije reagirao. Karl je zaobišao zgradu i stigao do vrata terase na stražnjem djelu. No i tu su bile spuštene roletne iako je ovaj dio bio u sjeni, a vrata terase bila su zaključana kao i ulazna vrata. Možda vlasnici trenutno imaju pauzu, pomislio je Karl, možda su otišli prileći. Potom se vratio u auto i čekao. No ubrzo je opet izašao iz vozila i, kako bi se ugrijao, teškim koracima hodao po snijegu koji mu je sezao sve do koljena. Već je bilo gotovo pola dvanaest a taksu još nije došao. Činilo se da se stanci ne nazire kraj, nitko nije otvorio vrata i roletne su ostale spuštene. Samo je sunce prešlo svoju najvišu točku te se polagano spuštalo prema vrhu planine. Karl je još jedanput otišao do hotela, dozivao i ovaj put nogom udarao o vrata i šakama o roletne na prozoru. Tad je shvatio da mu ne preostaje ništa drugo nego da prije sumraka pješice ode do mjesta.

Čim je počeo hodati kroz snijeg koji mu je sezao sve do koljena, kroz cipele mu je prodrila vlaga, sve do čarapa, a noge su mu se počele srmzavati. U mjestu je htio pronaći radionicu i odvući vozilo do nje. Zašto se odmah nije raspitao za radionicu, gazda je sigurno imao neki broj telefona?! Karl je mobitelom pokušavao nazvati službu za informacije, no nije bilo signala. Hodao je kroz šumu crnih ogoljenih stabala te ubrzo stigao do čistine gdje je snijeg bio još dublji. Pritom je puhao vjetar i od hladnoće mu je utrnulo lice. Više nije ni primijećivao kako mu curi nos. Karl je osjetio kako mu ponestaje snage kad je iznenada naišao na strmu liticu s koje su još uvijek visjele debele ledenice koje su srebrnasto svjetlucale na suncu. Karl je od sreće pao na koljena. Znao je da ide u dobrom smjeru. Na kraju litice bilo je mjesto na kojemu je jučer naišao na onu dvojicu pješaka koje je pitao za put. Otamo je samo morao ići desno kako bi stigao do mjesta. Krenuo je i žurno koračao kroz pucketajuću bjelinu. Za trenutak je imao osjećaj da ga netko promatra, ogledavao se kako bi otkrio čeku u kojoj sjedi djevojka sa svojim zaručnikom, šumarom i promatra ga kroz dalekozor. Bol u očnim dupljama bila je sve jača. Činilo mu se da se lupanje radijatora preselilo u njegovu glavu, metal je udarao o metal. Bilo mu je sve hladnije što je sunce više zalazilo. Krajolik je bio prekriven plavim sjenama. Karl je hodao stisnut uz liticu. Prešao je možda kilometar kad je ugledao kraj litice. Tad je Karl pokušao potrčati, okliznuo se i opet se podigao. Desno, pomislio je, samo se drži desno i ubrzo si dolje, uskoro ćeš sjediti u toploj krčmi s vrućom šalicom groga. No nakon što se neko vrijeme držao desne strane, uočio je da se put ponovno penje. Je li se zabunio? Je li to ipak bio krivi smjer? Je li jučer stajao na nekom drugom mjestu uz liticu? No Karl je u daljini ugledao nešto poput skloništa i krenuo prema njemu iako nije znao zašto. No nešto ga je privlačilo, nešto što ne pripada tamo i uskoro mu je postalo jasno što je to. Tamo je u skloništu na podu sjedilo nešto zakrabiljeno. Kad je Karl bio dovoljno blizu

prepoznao je onu dvojicu pješaka koju je jučer pitao za put. Blijedi, voštanih lica sjedili su stisnuti kao da spavaju. Glava žene bila je oslonjena na muškarčevo rame. Kapci su bili zalijepljeni ledenim kristalima. Karl je kleknuo kraj muškarca, i kao da će mu to pomoći, uhvatio ga za ovratnik i snažno ga protresao. Tad je muškarcu nešto ispalo iz džepa, metalni predmet kojega je Karl podigao. Ispostavilo se da se radi o ključu za automobil. Sjetio se automobila koji je još uvijek stajao kraj njegovog pred hotelom i trenutka kad je hotelijer namignuo ženi nakon telefonskog razgovora.

Karl je ključ vratio u džep kaputa i ustao. Podigao je ovratnik sve do ušiju, ruke duboko ugurao u džepove i stisnuo ruke uz tijelo. Zatim je nastavio hodati kroz šumu. Hladna mjesečina već se razlijevala širokim, blijedim krajolikom u kojoj je Karl nestajao. Prolazan poput sjene.